

FESTIVALUL FILMULUI DE TINERET DE LA COSTINEȘTI

Vara, timp de câțiva ani, Costinești, pe la plecarea lui iulie din peisaj și sosirea grabnică a lui august, era mai animată decât niciodată. Tineri mulți, foarte mulți, cei mai mulți. Nu doar pentru că era vară și toată lumea invadează plaja stațiunii pentru a fura din soare și a se răcori în mare, dar și datorită Festivalului de Film pentru Tineret de la Costinești, care era foarte așteptat și anima de fiecare dată atmosfera. Filme multe, bune și aproape bune, actori mulți, cunoscuți și debutanți, regizori. Evenimentul era băgat în seamă de toată lumea, iar presa avea relatări spumoase.

A 12-a ediție

În 1989, festivalul ajunsese la cea de-a 12-a ediție. Într-un articol publicat în vara lui '89 în revista Cinema, Horea Murgu consemnează retrospectiv: „Mă gândesc mai ales la primele manifestări, acelea care nu aveau un rezumat mai mult sau mai puțin fidel și nedistorționat în foile vredei «Secvențe», și ea mai mult sau mai puțin consecventă unui stil sugubăț, dar recunoscându-și totuși responsabilitatea de oglindă a evenimentelor. (...) Senzația, în amintire, este că primele două ediții au avut acea dulce prospețime a lucrului, a comportamentului nepremeditat, spontan. În jurul festivaliștilor erau mai puțini auxiliari, parcă, și concurența era mai de dragul jocului, chiar și a jocului de mimă sau monopoly, care umpleau timpul «liber» al festivaliștilor și «chibiților» de atunci (unii dintre acești suporteri intrând în prim-planul edițiilor ulterioare). Sigur, lipsa auxiliarelor aducea uneori și disconfort, dar media de vârstă a tuturor participanților la gală fiind net sub 40 de ani, totul era suportat mai «studentește».

Secvența lui Cristoiu

„Secvența” avea un loc aparte „pe panoul” festivalului. Publicația condusă de Ion Cristoiu se distribuia gratuit și era așteptată ca pâinea caldă.

Ștefan Iordache a acordat zeci de autografe la gala filmului din '89

FOTO: Victor Stroe

Pentru ilustrațiile sale deosebite, pentru textele pline de sare și piper și demne de luat în seamă, dar mai ales responsabile pentru crearea unei dispoziții și alungarea norilor de pe cerul Costineștii.

„Secvența, spre exemplu – mai scrie în Cinema –, era un panou cu poze realizate peste noapte (tot peste scurtele nopți costineștine) de studenții la operatorie ai lui Cornel Diaconu, unii dintre ei urcând între timp rampa, fotomontaj completat din vârfurile carioicii de «ziceri» și «zise», apoi caricaturile aceluiași Pim; aceleași viziuni între linia ferată și discotecă la care nu chiar toți spectatori au un comportament academic (ca la grădina de vară, deh), aceleași dialoguri pe plajă, parcă uneori mai com-

bative și caustice la adresa unor pontifice...

Prima ediție s-a făcut pe niște aparate care, în ton cu preistoria galelor, ar fi făcut cinstite oricărui muzeu de istorie a tehnicii cinematografice, dar care au fost destul de bune ca să convingă pe toată lumea că la numai 34 de ani, câți avea atunci, Daneliuc era cel mai bun.”

De la scrieri serioase, care transpuneau pe hârtia Cinema-ului, pas cu pas, desfășurarea acestui festival de film, până la texte satirice, de la texte scurte, fără culoare, până la texte melancolice, toate încercau să „vorbească” despre această sărbătoare a filmului. Pentru că, la urma urmei, asta era. O mare sărbătoare a filmului, la mare.

Va mai exista Costineștiul?

„Va exista Costineștiul în mileniul VII?, întreba o elevă la întâlnirea cu realizatorii. Bineînțeles! Nisipul și marea vor păstra urmele pașilor, forma trupurilor atâtor generații de tineri bronzăți prin veșnic tânăra Costinești. Capitala a tineretii, capitală pentru zece zile a filmului românesc pentru tineret. Serii de neuitat, proiectii, filme. Un public interesat, avizat, de cele mai multe ori competent și generos. Generos ca soarele fără nori... Actori, regizori, scenariști, scenografi sunt întrebați, cercetați.

(Continuare în pag. a III-a)

ROMÂNIA ÎN PRESA INTERNAȚIONALĂ

Fostul rege Mihai I spune că Ceaușescu este un monarh absolutist

La Republica de la 2 august 1989 tîtra despre comentariile fostului suveran Mihai de România, despre încălcarea drepturilor omului în țara natală.

„În România există acum o monarhie absolutistă în care oamenii sunt proprietatea statului. Acuzatia a fost lansată împotriva dictatorului Nicolae Ceaușescu de Mihai de România, regele țării până la sfârșitul lui 1947. Fostul suveran, care a fost constrâns de comuniști să părăsească tronul, și-a făcut cunoscut mesajul prin intermediul televiziunii ungare. Mihai de România nu obișnuiește să dea interviuri, apariția sa publică fiind pusă în legătură cu agravarea tensiunilor dintre cele două țări membre ale Pactului de la Varșovia. Ceaușescu practică de ani

mulți ani o politică de discriminare gravă împotriva a două milioane de români de origine maghiară care trăiesc în Transilvania. Dictatorul a pus în practică un plan de sistematizare arhitectonică și urbanistică a României, denunțat de o lume întreagă: a început distrugerea a 7.000 de sate și orașe, locuitorii fiind deportați în orașe cu blocuri din prefabricate. Acest exod îi implică și pe românii de origine maghiară, ceea ce agravează raporturile dintre cele două țări comuniste. În decursul ultimilor ani, aproape 30.000 de români de origine maghiară au traversat granița pentru a se refugia în Ungaria. Pe parcursul interviului, televiziunea maghiară a transmis câteva pasaje în limba română, astfel încât cuvintele regelui să fie înțelese

și de românii care trăiesc în zonele de frontieră și care prind transmisia televiziunii de la Budapesta. Pentru Mihai de România, ideea sistematizării teritoriale este o crimă împotriva umanității și o barbarie, pentru că populația este tratată ca o turmă. Fostul suveran a declarat jurnalistului care l-a interviuat că este un non-sens absolut afirmația lui Ceaușescu că în România nu există minorități, deoarece fiecare națiune are minorități diverse, fiecare cu tradițiile ei. În aprilie anul acesta, autoritățile române au împiedicat intrarea în România a unei echipe de televiziune din Ungaria.”

JURNALUL ZILEI

În prima joi din luna august, „cel dintâi fiu al țării” a inspectat culturi de plante tehnice în două județe din sudul țării – Teleorman și Călărași, precum și șantierul Canalului Dunăre-București. Organizația Pionierilor își desemna noua conducere și trimiterea, după tipic, o telegramă lui Ceaușescu. Absolvenții de liceu intrau în linie dreaptă pentru sesiunea din august a examenului de bacalaureat, iar cele șase baze de agrement din București aveau de la ora 18:00 program de discotecă.

De veghe-n lanul de cicoare

Dis-de-dimineață, elicopterul folosit de Nicolae Ceaușescu a aterizat în apropierea localității Drăgănești-Vlașca pe terenurile Stațiunii de Cercetare Agricolă Teleorman. Înaltul oaspete a fost primit de Ioan Constantin Dea-

conu, primul secretar al Comitetului Județean de Partid Teleorman și de Gheorghe David, ministrul Agriculturii. I s-a arătat un lan de ricin, Emilian Negrilă, directorul stațiunii a dat detalii despre o realizare a cercetătorilor din subordinea sa – un soi de ricin botezat după numele județului. Lămurit cu ricinul, Ceaușescu a cerut ca în 1990 să se extindă culturile de năut și cicoare. Cele două plante au rămas în memoria colectivă drept înlocuitori ai obișnuitei cafele. Printre amintirile din anii '80, la loc de cinste figurează „cafeaua-amestec” sau „nechezolul”. Din praful brun obținut în principal prin măcinarea boabelor de năut și de cicoare se prepara o licoare ce-ar fi trebuit să semene la gust și, mai ales, să producă același efect precum cea obținută din boabele arborelui de cafea.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Un concediu de pomină. Pregătiri de plecare în munți

Am trecut examenul de treaptă! Încă mă mai oftic că aș fi putut lua 10 la mate! 10 la mate! Mi-a trecut pe lângă stîlu, când am uitat să pun pe doi aria triunghiului dreptunghic isoscel, pe care l-am transformat astfel în pătrat, și mi-a mâncat 20 de sutimi. A trecut și ziua în care-am împlinit 16 ani!... dar n-am simțit-o. Nu contează, a venit vacanța!! Urmau câteva zile de plajă, două săptămâni pe munte, apoi cheful lui Florin și lungi zile și seri de plajă și dans. Victor a venit și el de la Timișoara, unde dăduse examen la Medicină. Da! S'a pregătit pentru Medicină și-a devenit un petrolist dedicat.

Am început să ne pregătim rucsacurile de plecat pe munte. Tata stătea deja cu hărtile-n față de vreo lună și-și nota de zor trasee, refugii, lacuri și izvoare, cabane, stăne, șei și căldări. Era extrem de tipic când venea vorba despre plecat pe munte. Săptămâni întregi studia hărtile și văsa traseul cu ochii deschiși, cu mult înainte de a-l parcurge. Apoi, calcula proviziile: conservele, biscuiții și ciocolata. Pe-ai-a o așteptam cu interes la fiecare oprire, mai ales când urcam. Din acest motiv mă și opream destul de des, să-mi refac stocul de energie... Bine, nu numai de-ai-a, imi și ieșea limba de-un cot, mai ales când era vorba despre

urcușul până pe creastă. La fiecare popas ne reveneau cam câte două bucățele pe gură de drumet. Nu-i vorba, că eram în stare să devoraz o mână-treagă în șase secunde jumate, dar proviziile de ciocolată erau limitate și scădeau cu repeziciune. Nu știu de unde făcea rost de ciocolata aia grasuță, chinezească. Cred că venea și prin Casa de Comenzi, unde musai tata făcea o comandă înainte de plecare pentru... ciocolată, alune (la cutie! Am mâncat o dată până mi-a venit rău), ceva conserve mai de soi... Se mai contura o mică problemă – recipientele pentru apă. Cum PET-uri nu se găseau pe vremea aia pe nicăieri – nu ca acum, inclusiv pe plajă și prin abdoanele răurilor – și erau de preferat bidioanele, pentru că erau mai ușoare și nu se spargeau, începeau căutările și spălăturile. Pe vremea aceea, se comercializau în bidioane din plastic apă distilată, uleiul de motor, lichidul de frână, spiritul. În principiu, fel și fel de lichide... tehnice. Erau niște bidioane mate, pătrătoase, cu șantulețe indicatoare la fiecare 100 de mililitri. Căutam în special lichide cât mai incolore, inodore și insipide, deoarece plasticul avea și atunci calitatea de a păstra culoarea, mirosul și gustul, chiar dacă băgam pământul de sti-

cle în funcțiune. Mai aveam și o ploscă stil armată, de tablă, dar cu un an înainte, în Piatra Craiului, tata a umplut-o cu lapte de oaie de la o stână. O ținea și fost frecat și șamponat de i s-a luat vopsea, mirosul de oaie n-a ieșit din ea neam. Așa că n-am mai putut pune gura pe ea. Eu, cel puțin. Parcă tot mai suportabil era mirosul tehnic, chiar dacă nu era la fel de mioritic.

Anul acela, tata puseze mâna pe harta Masivului Iezer – Păpușa, din care urma să trecem în Făgăraș. Mama nu putea veni cu noi, că-și consumase concediul cu deplasarea la Timișoara. Urma să plecăm cu „bătrâna carapace” – după cum a numit-o după ani și ani la rând un bun prieten – breakul nostru galben, mult mai tânăr pe-atunci. Ne-am făcut rucsacurile ca la carte. Strictul necesar, ca să nu ne rupem spinările: bocanci, saci de dormit, bluzoane, pelerine de ploaie, haine înfășurate-n pungi, să nu se ude dacă ne va prinde ploaia (cum ne prinsese cu doi ani înainte în Făgăraș, pe creastă, unde nu aveam nici o stâncă sub care să ne adăpostim, iar în jurul nostru erau numai jnepeni trăsniți. Acela a fost primul meu urcuș pe munte... de neuitat.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALE PERSONALE

3 AUGUST

Revenită de la St. Tropez. Virgil mă așteaptă cu vești sosite via Marie-France: Doinaș și Paler au fost chemați la D.R. Popescu. Le-a propus să le redea dreptul la semnătură. Au refuzat, până ce nu vor beneficia toți semnatarilor Scrisorii de aceeași decizie. Cinstite lor! Pleșu a fost „deplasat” la Tescani. Paler a fost chemat la Procuratură.

Într-un pachet cu cafea și medicamente, trimis din Germania, i se strecuraseră două tăieturi de presă cu Scrisoarea celor șapte. Nu i-au făcut nimic.

Marie-France a dat la France Presse o depeșă în numele Ligii: un preot, Ionașcu, a fost ucis de Securitate și alți trei bătuți (printre care și Galeriu – dar nu vrea să i se dea numele).

Monica Lovinescu, Prag. Unde scurte V, București, Humanitas, 1995, p. 199

bucuria regăsirii, pierderii, uitării, epuizării și reaprinderii aprige a dorinței.

Mircea Zăciu, Jurnal. IV, București, Editura Albatros, 1998, p. 452

Se petrec lucruri ciudate în corpul meu – deși testul de graviditate a ieșit negativ, am toate semnele că sunt însărcinată și o nouă, profundă bucurie pe chip. Acum sunt hotărâtă să nasc copilul lui René – e absurd, irațional, ca o bună parte din faptele mele.

Bietul Boni, văzând înseninarea de pe fața mea, s-a grăbit să-mi spună, înroșindu-se, că a fost meru îndrăgostit de mine, pe punctul de a muri. Evident, o mare exagerare. Îl priveș în adâncul ochilor și-i spun în limba lui, suedează, exact cum se obișnuiește să se spună aici, în această situație: nu sunt interesată. O expresie dură pentru străini ca mine, dar nu pentru suedezi, ființe foarte logice. Boni este puțin surprins, pentru că sunt mai departe amabilă, extrem de politicoasă, îl numesc mai departe „Boni”, cu toate că el nu mi se adresează niciodată pe nume, ca și cum rostirea numelui meu ar fi pentru el o intimitate nepermisă. Părinții lui mi-au trimis scrisori de condoleanțe și flori, ca și cum aș face deja parte din familia lor de conți, înrudită pe linie directă cu Gustav Vasa. Și Boni nu este singurul care vrea să profite de durerea mea adăncă propunându-mi „iubiri dezvrăjite”.

De altfel, aici, în Suedia, văduvele trebuie să se mărite imediat, făcându-se glume pe seama celor care nu fac acest lucru, bătute de vicii ascunse sau de lesbianism. O mare majoritate a oamenilor nu știu că adevărata durere e cea de lungă durată, o aprofundare fiziologică a unei stări care te apropie de divin.

(Continuare în pag. a II-a)

Ziarul care se dădea pe sub mână

Publicația Secvența, care se tipărea în fiecare vară cu ocazia Festivalului de Film pentru Tineret de la Costinești, ajunsese în 1989 la cea de-a 12-a ediție. Pe litoral se distribuia gratuit, iar în București se vindea contra cost – atât era de căutat. O revistă cum nu se mai văzuse, cum nu se mai citise (un fel de Cațavencu al zilelor noastre), în paginile căreia apăreau articole și ilustrații pe care cei mai mulți le savurau cu mare plăcere, iar alții, cărora le lipsea simțul umorului, pufneau pe nas și dădeau cu subsemnatul în note pline de spoieli verbale menite s-o discrediteze. Atât pe ea, revista, cât și pe Ion Cristoiu, cel care se afla atunci la conducerea publicației.

Spre exemplu, la data de

12.08.1986, o anume „Florina” redacta într-o notă dată Securității:

„În cadrul galei filmului cu tematică pentru tineret, zilnic a apărut Secvența – cotidian estival al galei, având ca redactor-șef pe Ion Cristoiu, redactor-șef adjunct al ziarului Scînteia Tineretului, conducătorul Suplimentului Literar Artistic al Scînteii Tineretului. Secvența este de fapt o foaie volantă a acestei manifestări cinematografice, care are de fapt ca scop prezentarea producției de filme, analiza estetică a acestora, dezbatere inter critici de specialitate și realizatori, prezentări din culisele realizării filmelor respective. Sub o formă anecdotică, de vacanță, Secvența în mare măsură a reușit să realizeze aceste obiective, dar, sub

directa conducere a lui Ion Cristoiu, a întrecut de multe ori măsura (...).”

Alt fel de festival

„Nu poți înțelege festivalul și ce s-a întâmplat acolo dacă nu ții cont de două lucruri – spune Ion Cristoiu. La conducerea UTC-ului era Nicu Ceaușescu, care, pe lângă puterea pe care o avea față de un prim-secretar de UTC obișnuit, era și o minte mai luminată. Era ceva mai liberal. Și doi, în acest context, Costineștiul, prin tot ce se întâmpla acolo, era considerat un fel de oază de minimă libertate acceptată chiar și de partid. Se spunea – «este Costinești», se considera o stațiune a tineretului, iar «tineretul poate să facă acolo și prostii». Se pleca de la premisa că

turisti, cei mai mulți dintre ei studenți, trebuie să se bucore de o anumită libertate. Dacă erau controlați, asta nu știu, dar știu cum se simțeau oamenii.”

Făcând parte și din juriul festivalului la câteva ediții, Ion Cristoiu își amintește pe ce considerate se acordau premiile filmelor înscrise în competiție. „Atunci, era o mai mare atenție acordată criteriului profesional, în timp ce la nivel național juriile trebuiau să țină cont și de criteriul ideologic. Acest festival era unul paralel cu festivalurile oficiale.” În cazul multor filme, premiile lor de juriu a fost controversată din punct de vedere ideologic, dar, spune Cristoiu, exista un fel de înțelegere.

(Continuare în pag. a III-a)

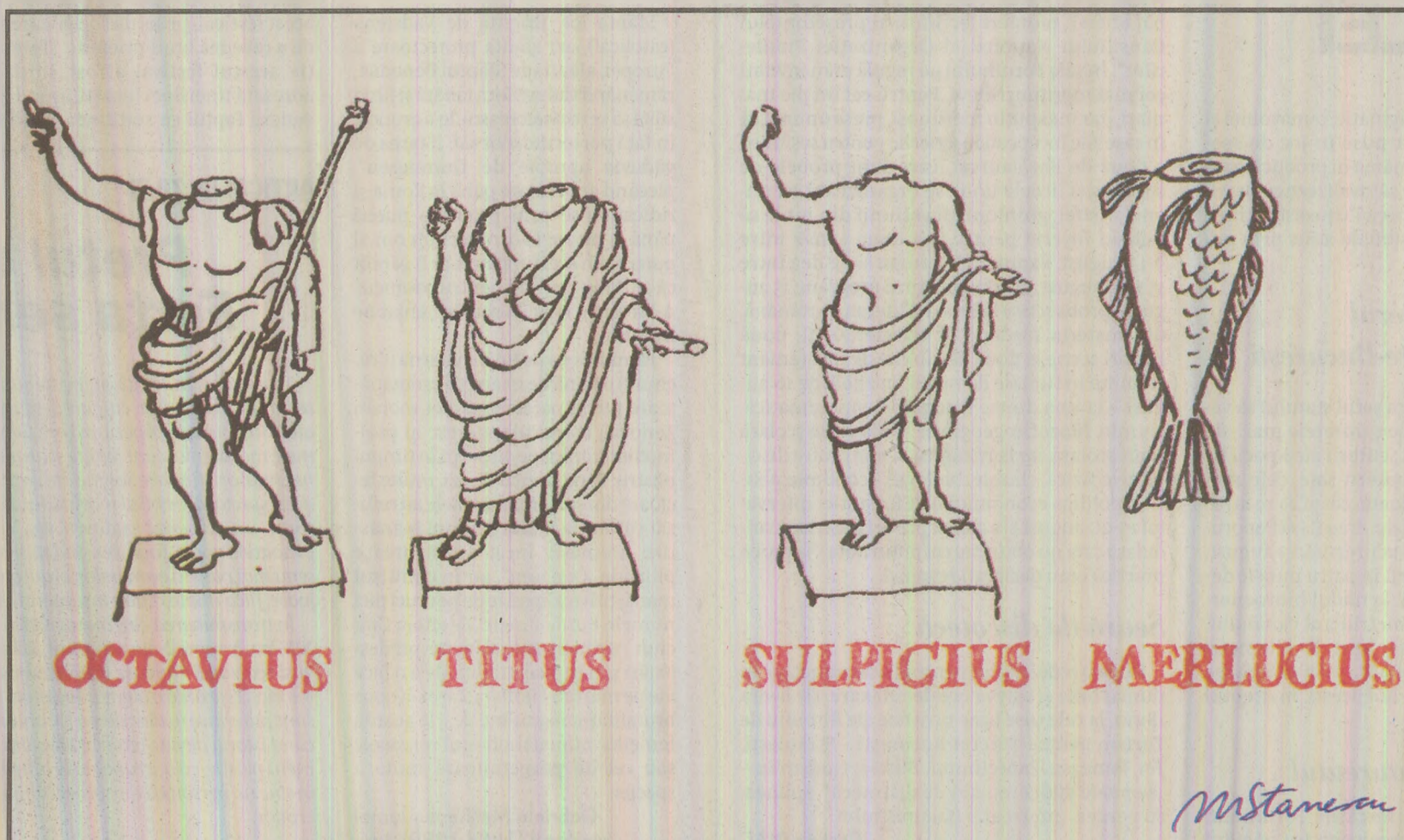
CALENDAR

3 august (joi)

Soarele a răsărit la 6:04, a apus la 20:38
Luna a răsărit la 7:47, a apus la 21:29
Sărbătoare creștină: Cuvioșii Isaachie, Dalmat și Faust; Sfânta Mironosită Salomeea

S-a întâmplat la 3 august 1989

● La acel moment în RFG trăiau între 50.000 și 100.000 de purtători ai virusului HIV. Oficial au fost înregistrați 33.338 de purtători. Pe de altă parte, de când a început operațiunea de culegere a datelor statistice privind numărul bolnavilor de SIDA, această boală necruțătoare a omorât în RFG 1.560 de persoane.
● Numărul toxicomanilor din Amsterdam era estimat în acel moment la 7.000-8.000 de persoane, se arăta în comentariile presei locale. Acestora li se adăugau peste 2.000 de consumatori de droguri veniți din străinătate, care considerau că acolo piața narcoticelor era mai „convenabilă și mai sigură”.
Ramona VINTILĂ

OCTAVIUS

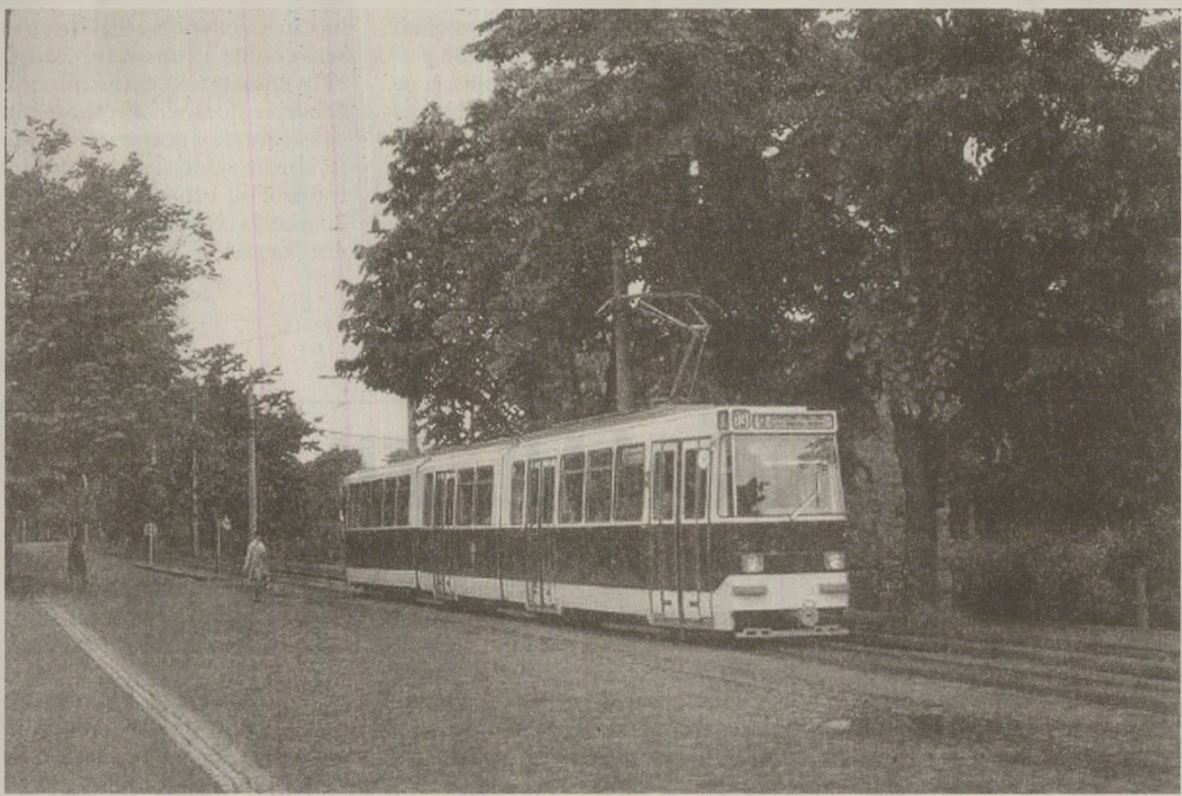
TITUS

SULPICIUS

MERLUCIUS

Mr. Stancu

TRAMVAIUL NR. 630 – FURĂCIUNE DE LA NEMȚI

Românii au realizat tramvaiul V3A după model vest-german

„Du-m-acasă, măi tramvai/ du-mă, du-mă, ce mai stai...” În 1989, România sârbătorea 630 de tramvaie produse în țara noastră după un minunat model german. Numai că partidul unic uitase să informeze populația în legătură cu proveniența minunatului tramvai, care n-a fost nici pe departe vreo invenție extraordinară a unui inginer autohton, ci o furăciune grosolană de la frații germani din jumătatea federală a țării.

Frumosul model al tramvaiului nemțesc circula deja prin București încă de la începutul anilor '70, după ce o delegație română ajunsese la Linkehofmannsbuch, (LHB) Salzgitter, în fosta RFG în 1969. „Trimisii Republicii Socialiste România se duseseră cu intenții declarate de cumpărători cinstiți, iar frații germani din republica federală se bucuraseră că și-au găsit piață de desfacere serioasă pentru frumosul model. De «teapă» și-au dat seama mai târziu», povestește unul dintre românii direct impli-

cați în „tranzacție”. La nivel declarativ, se cumpăra un tramvai dublu articulat, cu opt axe, pentru a fi testat de ITB pe șinele din București. Cu promisiunea ca următoarele o sută de unități să fie cumpărate și asamblate în capitala Republicii Socialiste România. Toate bune și frumoase, tramvaiul a ajuns la noi, s-a asamblat, s-a testat și... s-a multiplicat precum euglena verde până să se trezească frații refugiați la realitate. După șase luni a sosit la București și o delegație din RFG la URAC – Uzina de Reparații „Atelierele Centrale” – și-a constatat că românii le furaseră deja modelul. Delegația a constatat la fața locului că întreprinderea bucureșteană avea capacitatea de a produce tramvaiele în serie și-o făcea cu simț de răspundere.

A urmat reacția firească: nemții și-au cerut tramvaiul înapoi, dar... surpriză! Modelul fusese cumpărat, proprietar fiind ITB. După șase luni, URAC producea primul tram-

vai românesc V3A. „Tramvaiul era o bijuterie. Când mă urcam în el simțeam diferența. Cel românesc era aproape identic, numai că avea 25 de tone în loc de 12, pentru că cel care-l tradus documentația tehnică a omis câteva aspecte esențiale. Se vedea că al nostru era făcut din topor”, mai spune martorul. Dar asta nu a împiedicat cu nimic producția lui de masă și „popularea” șinelor bucureștene cu exemplare clonate de URAC. Aceasta este de altfel și explicația deteriorării rapide a terasamentelor, pentru că șinele nu au fost proiectate pentru a suporta o greutate atât de mare, dar trebuia să se aplice o măsură de compromis pentru bunul mers al tramvaiului prin Capitală.

A urmat un proces lung între cele două republici, fiind câștigat în final de statul român. Până în 1989, URAC a produs 630 de exemplare V3A, respectiv V2A, o versiune puțin modificată a modelului german, cu șase axe.

Diana CALOIANU

Expedițiile Cutezătorii, tabere la munte

Cu rucsacul în spate pe cărări de munte. La cort sau în cabană, în caz de vreme nefavorabilă. Trezirea la 7:00 dimineața și culcarea la 22:30. Așa se desfășurau în urmă cu 20 de ani Expedițiile Cutezătorii, similare cu taberele la munte din zilele noastre. Diferența constă în faptul că Expedițiile Cutezătorii se desfășurau sub girul Organizației Naționale a Pionierilor, iar pe lângă drumețiile pe munte, în căutare de comori etnografice sau de altă natură, pe lângă tehnicile de campare și de supraviețuire care se învățau, în regulamentul expedițiilor erau stipulate și adunările pionierești, unde se recitau și se cântau diverse versuri despre tovarășul Nicolae Ceaușescu, despre patrie și partid.

Trofee și drumeții

În România, Expedițiile Cutezătorii sunt date din anul 1969. Acestea durau între una și două săptămâni, aveau 10-15 expediționari, care aveau trasată o activitate bine definită. De altfel, zona aleasă spre cercetare se afla la o altitudine medie de cel puțin 500 de metri, după cum povestește Victor Constantinescu, fost profesor la Palatul Național al Copiilor și conducător de tabără. Se mergea în mod special la munte, dar se realizau și expediții nautice în Delta Dunării sau de-a lungul unor râuri.

În afara de experiență, pionierii aveau un Jurnal de bord, care cuprindea povești și imagini din expediție și cu care participau la competiția „Expedițiile Cutezătorii”. Ei puteau câștiga Marele Trofeu „Busola de Aur”, dar și trofee mai mici, precum

„Chemarea Muntților”, „Cutezătorii”, „Miorița”, „Sfinxul Carpaților”, „Gențianele”, „Egreta de fildes” ș.a., în urma unei competiții organizate la nivel național.

„Cutezătorii” mergeau pe jos pe traseele stabilite la începutul expediției, în bărci sau pe plute, acolo unde era cazul. Dormeau în corturi și își pregăteau singuri mâncarea. Expediția „Silva” de la Școala nr. 1 din Roman, Neamț, de exemplu, avea la plecare, conform Jurnalului de bord, 74 de conserve, 10 kg de zahăr, 6 kg de lapte praf, 300 de ouă, 4 l de ulei, 300 g cacao, 4 kg orez, 9 pungi cu fidea, 1 kg margarină, 10 kg mălai, 10 kg făină albă, 15 kg ceapă, 500 g usturoi, 80 kg cartofi, 20 kg roșii, 40 kg varză, 5 kg morcov, 70 de pâini, sare, oțet, bulion, brânză.

Ecologie în comunism

Dacă vremea nu era favorabilă, atunci cei care participau la expediție dormeau în cabane sau în refugii. Fiecare echipaj avea un profesor comandant, dar și un căpitan, respectiv un secund din rândul pionierilor. Toți copiii aveau funcții bine definite încă de la plecare. Ei erau fotografești, fotoreporter, bucătar, geograf, ecolog, botanist etc. Expedițiile aveau câte un scop foarte clar definit. De exemplu, cea întreprinsă de Școala Generală nr. 1 din Roman, Neamț, „Cercetarea vegetației forestiere și a prelucrării lemnului în regiunea orașului Câmpulung Moldovenesc”.

„Am participat la «Asaltul Carpaților» la propriu și la figurat. Prin lungile ore petrecute la școala de munte, învățam despre comportamen-

tu pe munte, organizarea campingului de corturi, disciplina în camping, cabană și pe trasee, despre polițetea în grup și cu ceilalți drumeți, ecologie”, își amintește Oana Dănilă, care a mers la mai multe expediții Cutezătorii înainte de 1989.

Radu Vasilescu, actualul director al Palatului Copiilor din București, era profesor de muzică în urmă cu 20 de ani. El mergea mai mult în taberele de la mare, de la Năvodari, unde organiza activități artistice. „Înainte erau mulți profesori care se ocupau de copii în tabere. Se făcea sport, muzică, desen. Profesorii scoteau în fiecare dimineață copiii la învățare. Trezirea era la 7:00, iar culcarea la 22:30. Alegeam copiii din tabere în funcție de aptitudini și făceam spectacole improvizate”, își amintește Radu Vasilescu. (Eugenia MIHALCEA)

Extrase din regulamentul:

„Toți membrii echipajului trebuie să obțină confirmarea perfecteilor lor stări de sănătate prin aviz medical scris. Fiecare echipaj va fi dotat cu truse medicale și va fi temeinic instruit de un medic în ceea ce privește: alimentația, dozarea efortului fizic, evitarea accidentelor, prevenirea și tratarea mușcăturilor de viperă”.

„Dovedindu-se grijă deosebită pentru marile valori ale tezaurului nostru artistic, istoric și documentar, eventualele descoperiri arheologice sau obiecte etnografice de valoare deosebită vor fi numai fotografiate, descrise pe fișe speciale și semnala organelor de specialitate ale Consiliului Culturii și Educației Socialiste”.

GALA FILMELOR PENTRU TINERET

„Cu modestie, niște întrebări deloc modeste”

Dacă ar fi să facem o prezentare a Festivalului de Film pentru Tineret de la Costinești, folosind un limbaj de lemn demn de un articol scris sub oblăduirea unei ideologii comuniste, aceasta ar suna cam așa: „o amplă manifestare cultural-educativă, înscrisă în cuprinzătorul Festival Național «Cântarea României» și un bun prilej de întâlnire a artei cinematografice cu beneficiarii ei, de dialog între creatori și public – Gala filmelor cu tematică pentru tineret, de la Costinești, 28 iulie-6 august”.

În ciuda mesajelor conștigate pe care le transmiteau, în esență, organizatorii – „fiecare din titlurile selecționate din ceea ce oferă deja tabloul cinematografic al verii constituie un

argument educațional și artistic raportabil în programul galei, la menirea ei, la tradiția ce crește de la an la an”, la urma urmei, acest eveniment reprezenta cea mai importantă manifestare națională de gen, iar în cadrul lui se treceau în revistă toate filmele importante autohtone realizate de-a lungul unui an.

„Costinești, stațiunea tineretului, cu frumosul și încăpătorul său amfiteatru, în care au loc proiecții până târziu, cu săle și chiar după miezul nopții, cu Sala Polivalentă de la Hotelul «Forum», care funcționează și ca un studio cinematografic, cu stația «Radio Vacanță», ce amplifică dialogurile creatorilor cu iubitorii celei de-a 7-a arte.”

În 1989, printre vedetele peliculei românești care au fost prezentate la Costinești s-au numărat „Maria și marea”, film regizat de Mircea Mureșan, „Flori de gheață” al lui Anghel Mora, „Vacanța cea mare” al lui Andrei Blaier, „O vară cu Mara” în regia lui George Cornea și „De ce are vulpea coadă” al lui Cornel Diaconu. Larg evantai de teme și genuri.

Impresiile de-acum, legate de evenimentul de-atunci, nu sunt critice, cum ne-am fi așteptat, având în vedere caracterul închisat și prea controlat al acestor vremuri. Cu toate acestea n-au lipsit nici micile observații. Iată ce-și amintește regizorul Nicolae Mărgineanu despre Festivalul de Film pentru Tineret de la Costinești.

„Proiecțiile se făceau la cinematograful în aer liber. Era un spațiu extrem de încăpător și totuși uneori nu mai erau locuri nici în picioare. Desigur, intrarea era gratuită. Filmele erau comentate și deseori amendate în gura mare. Dacă nu le plăcea ceva, se auzeau vociferările studenților. Prin 1988, a fost chiar un incident destul de grav pentru vremea aceea: s-a proiectat un film documentar despre Cântarea României, cu realizările socialiste, iar studenții, la adăpostul întinerului, n-au înghițit povestea și au huiidut filmul. A fost scandal mare și anchetă, dar din câte știu nu s-a aflat nimic. S-a zvonit doar că vor opri festivalul. Conferințele de presă erau cât se poate de neprotocolare, se făceau pe plajă, cu lumea așezată pe nisip. De altfel, neprotocolare erau și întrebările. Era o atmosferă degajată, de vacanță. Foarte mulți studenți doar se puneau întrebări și nu păreau deloc stânjeniți. Deseori, realizatorii și actorii erau puși în dificultate de a răspunde. Uneori însă, veneau și personalități importante din viața culturală. Îmi amintesc cu emoție de prezența lui Nichita Stănescu la conferința de presă a filmului «Ștefan Luchian». Ne-a pus «cu modestie niște întrebări deloc modeste». Apărea și un ziar al festivalului, plin de poze, de caricaturi și de glume. Era foarte gustat, când apărea ziarul pe plajă se răspândea ca pâinea caldă.”

La rândul său, regizorul Stere Gulea își amintește cu plăcere de acest festival, prilej de socializare și de a revedea buni prieteni. „Intenția acestui festival a fost, inițial, adresată tinerilor cinești, având în vedere faptul că stațiunea în sine

avea acest caracter. După un timp, însă, el a devenit singurul festival de cinema din România, fiind, astfel, o manifestare importantă. Pentru că, până la urmă, un anumit palmares sau o formă de reclamă era necesară chiar și în sistemul respectiv, era ocazia de a vedea cam stau lucrurile în cinema în anul respectiv. Anterior, se mai derulase un festival mai, hai să-i spunem, cu pretenții, în stațiunea Mamaia, dar după câteva ediții nu s-a mai ținut. Era un festival care se voia mai important, și nu era dedicat doar tineretului. Așadar, sistându-se, Costineștiul i-a luat locul. Tocmai datorită atmosferei din stațiune, faptul că era în sezon estival, că majoritatea celor care se petreceau acolo vacanța erau oameni tineri, toate acestea adunate dădeau un aer mai dinamic, mai tineresc, mai degajat, iar discuțiile care se țineau întotdeauna pe plajă erau destul de lejere. Sigur că el, fiind într-un sistem ideologic destul de supravegheat, din când în când mai apăreau și nedreptăți, iar când spun asta mă refer la faptul că, uneori, filme care ar fi trebuit, în mod normal, să fie premiate, din considerente ideologice, se intervenea și ori nu erau premiate, ori li se dădea premii mici, puțin importante. Oricum, asta funcționa în toate jurile din sistem. Îmi amintesc cu plăcere și de galele festivalului, care se făceau întotdeauna în prezența vedetelor, adică a actorilor, a realizatorilor filmelor prezentate aici. Pentru unii dintre noi, acest festival era o ocazie și de a vedea marea, ceea ce era un lucru bun, era ocazia de a ne întâlni, de a ne cunoaște. În orice caz, atunci nu se discuta foarte mult, așa cum se întâmplă astăzi, despre diferența dintre generații. E adevărat că, în majoritate, cei care erau mai vedete, dacă îi pot numi astfel, aceia care se aflau în prim-plan erau oamenii din generația mea, care la acea oră erau tineri, și, prin urmare, filmele lor erau în vogă și în atenția tuturor. Pot să spun că îmi aduc aminte cu plăcere de anumite seri care se organizau atunci, pentru că le-am petrecut în compania unor colegi, într-o atmosferă foarte plăcută, mai ales din prisma faptului că între noi deveneam cu toții oameni simpli, foarte normali, lăsând la o parte statutul mai mare sau mai mic pe care îl aveau unii.”

Roxana-Ioana ANCUȚA

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Un concediu de pomină. Pregătiri de plecare în munți

(Urmare din pag. 1)

Mai ales că am ajuns la poale, în locul de unde începem ascensiunea, după 12 ore de mers cu trenul. Plecaserăm pe la 17:00 după-amiază din Constanța și am ajuns la Turnu Roșu în jur de 5:00-6:00 dimineața, cam în momentul în care se crăpa de zău. În compartiment avusesem partener de drum un tânăr neliniștit și nemulțumit, care a plâns mai tot timpul.

În cele câteva momente de liniște pe care le-am avut în lunga noapte de vară, am reușit să ațipesc, însă doar până-n momentul în care-mi cădea capul violent în piept, din cauza faptului că cineva, când a mobilat compartimentele, s-a gândit că ai nevoie de pernă sub cap și când stai în fund... Sau până se trezea copilul și în aceiași iar gălăgia. Într-un final de noapte,

rupturi de somn și dând mărunt din buze, am ajuns la destinație. Într-un fel a fost bine. Dar altfel, traseul Turnu Roșu – Cabana Suru era unul de 10 ore. Noi l-am făcut în 12. Am crezut că nu mă voi mai opri niciodată din mers. Când începeai să urci, urcai până-ți cădeau mușchii și ți se tăia respirația, apoi urmau coborârile, nesfârșite (de obicei, cele către cabane).

Vedeai cabana de sus, de pe creastă, înconjurată de brazi și te gândea că, dacă arunci o piatră mai tare, îi nimeresti coșul. Ei așa Cabana părea ea aproape, dar era la vreo 600 m mai jos – diferență de altitudine, nu distanță – și coborai, și coborai, și cabana tot îți apărea și dispărea, pitindu-se după vreo culme sau în spatele brazilor, agită ca o ciută ce se lasă văzută doar în treacă. Că ajungeam să mă întreb dacă nu cumva mintea-mi joacă

fește, înfățișându-mi case puse pe teren drept... După vreo două ore de coborâre continuă, aveam impresia că genunchii au început să se îndoiească invers.

Tata și-a îndesat conservele – de-i ajungea rucsacul la vreo 30 de kile, Victor a băgat la el diverse alte ustensile necesare pe parcurs, eu având bagajul cel mai ușor: doar efectele personale plus un sac de dormit. Le-am vârat în mașină și pe-acți drumul. Constanța spre Câmpulung Muscel, vrând să cotim pe la Lerești către Cabana Voina – punctul de pornire pe munte. Pe la Târgoviște, am oprit la un magazin moto – velo – sport, de unde tata a cumpărat un cort, nu neapărat să-l folosim, dar să fim asigurați. Cort de trei persoane, 4.000 de lei, aproximativ 7 kile. A fost montat pe rucsacul lui Victor (va urma).

Paula Anastasia TUDOR

Cu rucsacul în spăinare, hoinărind pe cărări la mare altitudine

(Urmare din pag. 1)

Ca în atâtea alte cazuri, despre „nechezol” mai mult s-a vorbit după Revoluție decât s-a băut efectiv în anii '80. Cum, necum, bucură de cafea găseau modalități de a-și cultiva plăcerea, evitând „cafeaua amestec” din comerțul de stat.

Ambiții exotice

După cum avea să consemneze presa, mai nimic nu l-a mulțumit pe Ceaușescu la următoarea oprire – Întreprinderea de Producere și Valorificare a Bumbacului din localitatea Brânceni, aflată tot în județul Teleorman. Probabil deja nervos, numai lucruri rele și „neralizări” a văzut și la următorul obiectiv din agenda zilei – orezăria de la Chirnoși, județul Călărași.

În anii '80, Ceaușescu s-a ambiționat să producă în România dacă nu totul, în orice caz cât mai multe. De la materii prime pentru industrie la produse finite, intenția era să se reducă la minimum importurile și să se încurajeze exportul. De ce să cheltuim valută prețioasă cumpărând din străinătate, când putem produce în România și, eventual, să vindem noi pe piețele externe, suna calculul făcut de Ceaușescu. Modalități de economisire a valutei s-au născut o dată cu decizia de plată în avans a datoriei externe. Numai că socotilele conducerii de partid și de stat nu s-au potrivit mereu cu realitățile geo-climatice din România. Specialiștii s-au străduit și nu de puține ori au reușit să creeze soiuri de plante și de animale care să reziste la condițiile de relief și climă ale României. Tehnologia de obținere, ca oriunde în lume, era secret de stat, iar soiurile făc parte din patrimoniu-

JURNALUL ZILEI

niul național. Oricâtă imaginație, bunăvoință și profesionalism ar fi fost puse în joc de specialiști, să transformi România în producătoare de bumbac și de orez care să rivalizeze cu Brazilia ori China, așa cum dorea Ceaușescu, ținea dea miracolul imposibil de atins prin puterile omenești.

Inspecție la șantierul Canalului Dunăre-București

Intrase deja în uzanțe ca șeful statului să verifice stadiul lucrărilor pe șantierul mării, de unde aveau să răsară noi „cittorii ale Epocii de Aur”. În ultimul an al puterii sale, cele mai importante, atât ca amploare, cât și ca resurse materiale și umane angajate, erau Casa Poporului și Canalul Dunăre – București. La 3 august, Nicolae Ceaușescu s-a oprit în patru puncte de-a lungul viitorului canal: la nodul hidroenergetic nr. 1, situat la kilometrul 2 al canalului, în apropiere de Oltenița, apoi la kilometri 11 și 20, unde lucrau soldați, și în sfârșit pe șantierul viitorului port București, în dreptul localității 30 Decembrie.

Așteptând Bacalaureatul

La Pitești se încheiau lucrările Forumului Național al Pionierilor, organizat de Consiliul

Național al Organizației Pionierilor. Cu această ocazie au fost aleși pionierii membri în Consiliul Național (structura centrală de conducere), și ajutoarele Polianei Cristescu, denumiți în limbaj oficial „pionierii loctitori ai președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor”. În sala Forumului de regulă erau invitați cei mai merituoși elevi. Pentru cei un pic mai mari, dar mai puțin merituosi, presa anunța că în șase zile începeau înscrierile pentru sesiunea a doua de Bacalaureat, care sunt probele de concurs și liceele unde se organizează examenul. Astfel, ghinionistii sesiunii din iunie se puteau înscrie pentru o a doua șansă între 15 și 21 august, după următorul program: 15 august – proba scrisă la limba și literatura română, din materia studiată în clasele IX-XII; două lucrări scrise la două discipline de învățământ stabilite în funcție de profil, în zilele de 16 august – la una dintre disciplinele matematică, chimie, filozofie, geografie, pedagogie școlară și preșcolară, iar la 17 august la una dintre disciplinele fizică, chimie, biologie, economie politică, politică economică a PCR, istorie; intervalul 19-20 august era alocat probei practice. Candidații care nu obțineau cel puțin nota 5 la proba practică erau declarați respinși.

Seară de discotecă

După o zi de învățat pentru Bacalaureat picau numai bine și câteva ore de relaxare. De la ora 18:00, la cele șase baze turistice ale Biroului de Turism pentru Tineret București – Străulești, Tei, Băneasa, Pantelimon, Buftea, Herăstrău – „se poate auzi muzică de discotecă”, spunea, cu perdea, Informația Bucureștului.

Cristina DIAC

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Sfânta Ior, Brigitta de Vadstena (catolică), azi sfânta protectoare a Europei, alături de Sfântul Benedict, rămânând văduvă încă tânără și fiind silită să se recăsătorească, le-a aruncat în față persecutorilor săi: „Starea de văduvie apropiere de Dumnezeu”, plecând apoi călare până la Roma și ridicându-se prin propriile puteri până la un rol la care nici un om al puterii din acel timp nu s-ar fi gândit că ar fi fost potrivit pentru o femeie. A-l servi, în locul bărbatilor, chiar pe Domnul.

Familia mea pelinle maternă (Crăciunii) e plină de exemple asemănătoare, nu numai sora mamei, monah Zenovia, cu darul inginer al psalmodierii, aproape dispărut în timpul nostru. Până în ziua de azi, multe fecioare din satul mamei mele au refuzat căsătoria luând drumul Mănăstirii Nămești, încât mânăstirea e plină de „Crăciunii”, iar în cimitirul mânăstirii nu lipsește de pe cruci nici numele bunicii mele: Filoteia Crăciun – un memento al înaltei predestinări și nestinsele tradiții de a o face vie pe martira Filoteia, care s-a opus brutalității masculine de a le acorda femeilor numai modestul rol casnic sau cel de perpetuoare mută a speciei.

Gabriela Melinescu, Jurnal suedez II (1984-1989), Iasi, Polirom, 2002, p. 263-264

ARTICOLUL ZILEI

Prețul unei vieți. Forța sentimentelor

Trupuri însângerate, sufocate sub povara hainelor, sub greutatea puștilor, a securilor și săgeților, chipuri desfigurare de durere și suferință, sânge înroșind albul imaculat al zăpezii, în zori tulburi ai unei dimineți geroase de iarnă. Victimele masacrelor sunt jefuite și aruncate într-o groapă comună de „învingători” necruțători, firavele semne ale supraviețuirii sunt secerate cu violență. Dar, în acest spectacol oribil al morții triumfătoare, viața se dovedește mai puternică. Un rănit, un adevărat cadavru viu, cu fața mutilată îngrozitor, dezbrăcat, în picioarele goale, fuge, reușind să scape din coșmar. Infruntând vitregia naturii și nu mai puțin a oamenilor, eroul ajunge la un han, unde iubirea unei fete curajoase, flica unuia dintre insurgenți (cărora li se alăturase), îl salvează.

În transpunerea cinematografică a acestei povești de dragoste din secolul al XIX-lea, inspirată din romanul „Răul binecuvântat”, scenariistul Ștefan Zamralski și regizorul Tadeusz Chmielewski refuză și tonurile sentimentale și pe cele retorice. Ei acordă o atenție deosebită reconstituirii acestui timp. Impresiile vizuale sunt puternice în descrierea locurilor și a oamenilor, aflați într-o situație limită, când istoria devine teren al alienării. Cadrul construit cu un remarcabil rafinament plastic, cu o scrupuloasă distribuție a detaliilor în decor și costume, devine în sine un personaj ce imprimă originalitate atmosferei în care are loc dragostea eroilor.

Ludmila Patlanjoglu
Cinema nr. 8/1989

ZIARUL CARE SE DĂDEA PE SUB MÂNĂ

(Urmare din pag. 1)

Și anume, aceia care luau premiile le obțineau doar în cadrul festivalului, și nu la nivel național. Ei bine, în acest context, al festivalului și a tot ceea ce se întâmpla acolo legat de evenimentul care umplea în fiecare vară stațiunea de păsioniști ai filmului s-a hotărât tipărirea unui ziar. Un ziar al festivalului, care apărea timp de 10 zile, adică pe tot parcursul desfășurării evenimentului dedicat filmului românesc pentru tineret. Un ziar condus de Ion Cristoiu până în 1986.

Alt fel de ziar

„În perioada respectivă, eram detașați la mare. Eu lucram cu foarte mulți colaboratori. Printre ei se numărau și Mircea Dinescu, Nae Caranfil. Era un ziar care se făcea după terminarea vizionării filmului din seara respectivă. Deci, după 12:00 noaptea și până la 4:00 dimineața. Pentru mine, Secvența a fost școală. De acolo am învățat eu presă. În vreme ce la Școala Tineretului trebuia să pun titlul potrivit unui standard, aici puteam să mă joc cum vreau eu: să dau titlul pe toată pagina, să public fotografii inedite etc. Farmecul articolelor pe care le publicam în Secvența consta în anumite aluzii pe care le făceam noi la adresa filmelor. Tocmai pentru că ironizam, aveam succes. Ironizam anumite clișee ale propagandei, prin diferite forme ale comicului, prin explicații la fotografii. După ce terminam ziarul, încercam să dorm și eu, cam o oră, după care mergeam în tipografie – la Constanța se tipărea. Distribuția lui se făcea gratis și era un adevărat spectacol. Întotdeauna se dădea în amfiteatrul care găzduia vizionarea filmelor și aproape se rupea din mâini. Ajungea și la București, contra cost. Succesul nu se datora faptului că era disident, ci pentru că era un ziar foarte bun, ironic, în care cititorii regăseau clișee de care și ei se amuzau. Un personaj ironizat era atunci, spre exemplu, marele regizor Sergiu Nicolaescu. El era ținta mai ales a tinerilor regizori și a noastră. Întotdeauna venea cu motocicliști după el, care făceau mult zgomot, iar noi îi ironizam această descindere. El era supervedeta festivalului. Toate fotografiile erau din instanțee și în funcție de aceste instanțee se dădeau explicații la fotografii. De asta se vindea la București pe sub mână și la un preț foarte mare. Pentru că se făcea într-un context în care exista o presă plină de clișee. El era un ziar îndrăzneț și nota care mi-a fost făcută Securității, în 1986, de Florina – care nu știu cine era – bănuiesc totuși că făcea parte din echipa mea o dată ce știa unele lucruri, relatează un incident, de altfel, real. Dar în ce sens? La un moment dat, noi, cei care făceam parte din echipa Secvența, am intrat într-un conflict mai ales cu Mircea Daneliuc. Din câte îmi amintesc, acesta filmă o secvență dintr-un film al său cu Sergiu Nicolaescu stând în genunchi. Noi am dat această imagine și am scris ironie de genul, «în genunchi mă întorc la tine». Ironie pe care Mircea Daneliuc, mare regizor, dar om lipsit de umor, n-a gustat-o și atunci ne-a reclamat, așa cum se spune în nota de la Securitate. De fapt, ne-a reclamat la Dumitru Popescu, direct la București. Nicu Ceaușescu, când a fost sunat de Dumitru Popescu, în stilul lui – pentru că el întotdeauna era pe contrasens față de bătrâni – a telefonat și a cerut, ca rezultat al acestei plângeri, ca în finalul festivalului echipa publicației Secvența să fie urcată pe scenă și felițată din partea lui. Deci asta era un semnal că

Ion Cristoiu era redactor-șef al „Secvenței”, cotidianul estival al galei de film de la Costinești FOTO: Arhiva personală Ion Cristoiu

Nicu Ceaușescu era perceput drept „mintea luminată” a regimului FOTO: Arhivele Naționale

el nu numai că nu a ținut cont de plângerea primită, dar prin care spunea «puțin ne pasă de ce s-a întâmplat, noi în continuare girăm această echipă». Ceea ce s-a și întâmplat. Numai că această informatoare spune că eu am făcut un gest fascinant. În general, supărările mai mari le aveau regizorii sau scenariștii care erau conformiști și pe care noi nu îi iertam. Se

plângeau de faptul că, «după ce că facem texte pentru partid, ne mai și ironizează». Nicu Ceaușescu nu suporta întotdeauna să se intre în ograda lui. Considera și el că această stațiune, Costineștiul, este a tinerilor, a studenților care sunt tratați altfel. Căroră li se mai treceau cu vederea anumite libertăți. Nicu Ceaușescu nu era idiot. Își dădea și el seama și râdea ca toată lumea la niște ironii de-ale noastre, la clișeele filmului patriotard. Noi ironizam dur filmele de acest gen, pline de clișee, și în care ne dădeam seama că scenariul este aranjat în așa fel, încât să iasă eroul pozitiv. În general, studenților li se îngăduia o mai mare libertate. Controlul nu era atât de rigid. Se pleca de la premisa că studenții sunt o altă lume, în consecință nu putem să aplicăm măsurile rigide ca la tinerii muncitori.

Cel mai bun test al filmelor care se difuzau la Costinești era amfiteatrul. Un loc mereu plin, arhiplin, și în care manifestările publicului nu erau îngrijorate. Cei prezenți își permiteau să rădă ori să fluiere la filmele pline de clișee. Era un examen de public extraordinar pentru regizori, deoarece acolo nu puteai controla reacțiile oamenilor. Dar trebuie să spun că toate marile scandaluri dintre regizori se creau din invidie. Se părau unii pe alții la partid. Informatorul sesiza un scandal creat de regizori, nu de activiștii de partid. Se lucra între ei cu argumentele ideologice”.

Roxana-Ioana ANCUȚA

RADIOGRAFII CULINARE

Gustarul, luna cea mai tonică

În capitolul rezervat lunii august, din „Caleidoscopul sănătății”, carte apărută la Editura Ceres, puteam citi în 1989 câteva sfaturi referitoare la igiena alimentației vara, despre plantele medicinale ale lunii și despre importanța lunii august, Gustar, cum este numită în popor. Autorul, dr George M. Gheorghe, prezintă această lună ca fiind cea mai îndrăgită a anului: „Gustarul a însemnat pentru noi toți simbolul libertății și mândriei naționale, bogăția, virtutea, tăria și izbânda noastră”. El amintește de poeți contemporani, precum Eugen Iebeleanu, în „Luminile lui August”, care au cântat și slăvit frumusețea naturii. Nu uită nici de savanți români, ca Gheorghe Marinescu și Victor Babeș, care au definit-o ca fiind luna cea mai tonică pentru organism. Este perioada propice pentru odihnă și tratament, de recuperare a stării de sănătate. Acum se culeg cele mai multe plante medicinale, este luna băilor și curelor hidrominerale, a regimurilor de crudități, de salate și fructe, a reinnoirii organismului, precizează autorul.

Plantele medicinale ale lunii sunt mușetelul, roinița și fasolea. Despre aceasta din urmă aflăm că este o plantă leguminoasă folosită atât ca aliment, cât și ca medicament. Se folosesc păstăile fără boabe, datorită conținutului lor în vitamina C, săruri minerale și aminoacizi. Cealul se face din 20-30 de bucăți de păstăi la 250 ml apă (fierite 15-20 de minute). Acest ceai înlătură excesul de apă din organism și scade zahărul din sânge.

Tot în capitolul despre luna august întâlnim și câteva informații despre pește: carnea conține 15-20% proteine complete, de bună calitate, lipide între 0,5%-16% ajungând uneori, în cazul peștilor marini, chiar până la 30%. Datorită conținutului diferit în grăsimi, valoarea energetică a peștelui variază între 54 și 230 calorii/100 g. Ficatul și carnea de pește au și un conținut bogat în vitaminele A și B2, iar uleiul extras din ficat de pește marin, cunoscut sub numele de untură de pește, este un adevărat medicament. Valoarea alimentară a peștelui constă și în cantitățile apreciabile de minerale ca: fosfor, calciu, iod, fluor, potasiu, sodiu, cupru, magnezii. Grăsimile de pește este ușor digerabilă fiind semilichidă și ușor atacată de enzimele digestive și intestinale. În dieta copiilor, bătrânilor, convalescenților și bolnavilor este un excelent aliment-medicament. Autorul atenționează cititorii asupra faptului că peștele, datorită cantității mari de apă din țesuturi și a prezenței lipidelor, este un mediu prielnic dezvoltării microorganismelor, alterându-se cu ușurință în timpul verii. Manipulat și păstrat în condiții igienice, peștele proaspăt se poate consuma sub diferite forme fără să-și diminueze valoarea sa nutritivă: fiert, fript sau prăjit, deoarece subacțiunea temperaturilor ridicate la suprafață se formează o crustă din proteine coagulate, care nu permite ca substanțele nutritive din carne să se piardă. Peștii slabi (știuca, șalău, păstrăvul) sunt recomandați în dietă. În general, carnea de pește, fie că provine de la pești slabi sau de la cei cu un conținut mai mare în grăsimi, se digerează mai ușor decât alte cărnuri, datorită faptului că este formată din fibre scurte. Peștele se poate conserva (ca și carnea de vită) prin: deshidratare, refrigerare, congelare, sărare, afumare și sterilizare. Peștele mai conține două componente comestibile: icre și lapți. Icrele sunt foarte bogate în săruri minerale, mai ales în fosfor, sub o formă ușor asimilabilă. De asemenea, vitaminele B1 și B2 se găsesc în cantități apreciabile. Valoarea alimentară a 100 g icre este aproximativ de 120-160 de calorii. Lapții sunt bogati în substanțe azotate, fosforate și vitamine din complexul B. Datorită calităților nutritive, carnea de pește, icrele și lapții reprezintă un prețios aliment și medicament natural, concluzionează dr George M. Gheorghe.

Să ne amintim că în 1989 în magazinele românești se găseau numai pești congelați aduși de prin alte țări sau conserve de pește și foarte rare icre.

Carmen DRĂGAN

Festivalul Filmului de Tineret de la Costinești

(Urmare din pag. 1)

Emționant interesul tinerilor pentru tot ce este film sau este legat de film.” (revista Cinema – 1989)

„La Costinești, timp de zece zile, cum bine mai scria cineva în revista mondenității, Cinema, se vorbea și se gândea film. Într-un peisaj ușor de imaginat și descris. Prea des descris: soare arzător, plajă primitoare, mare frumoasă și bere... la fel de caldă ca în tot timpul sezonului. Fiește, în tot acest timp se înnoată, se stă la soare, se cântă seara pe plajă, se pândeste în zori răsăritul, se aleargă pe terenurile de sport, se face coadă la cantină și se dansează la disco-ring la fel ca în întregul sezon. Dar timp de zece zile toate acestea se petrec sub zodia celei de-a șaptea arte. Și nu numai în serile de proiecție, când miile de tineri umplu, până la refuz, grădinile și treptele teatrului de vară, când, după prezentarea realizatorilor năvălesc pe scenă, se ghemuiesc în poziții imposibile și nu mișcă preț de două sau de trei ore, cu ochii pironiți pe panza vrăjită (bineînțeles că la Costinești, ca mai peste tot în lume, ecranul panoramic este de ciment, dar vocabula «panză» nu va fi niciodată despărțită de cinematografie!), când aplaudă și răd, uneori în contratimp, sancționând cu o sinceritate și o cruzime tinerească replici ori secvențe mai puțin inspirate. Și nu numai dimineața, pe plajă, unde se organizează cea mai originală «masă rotundă», poate unică în toate festivalurile cinematografice naționale și internaționale, în care realizatorii, în țarc, încearcă să facă față întrebărilor cu care îi mitraliază păsioniștii de film în costume de baie, care îi înconjoară din toate părțile. Timp de zece zile filmul este omniprezent. La disco-ring, între două rock-uri, se vorbește de Sophia Loren și de Maia Morgenstern, de Peter O'Toole și de Ștefan Iordache, pe plajă «Consecvența» – ziarul festivalului – este mai căutată decât înghețata, pe terenul de tenis se schimbă mingi și replici despre postmodernism și neorealism, în restaurante și cantine se discută cu apărind despre Visconti, Antonioni și Dan Pița, seara, pe faleză, îndrăgostiții trec în lăntuși și – fără a voi să fii indiscret – nu se poate să nu prinzi o șoaptă pasionată: Bine, dar Șerban Marinescu...” Cam așa era descris Costineștiul, descriere nu departe de adevăr.

„În aceste zile înțelegi mai bine decât într-un an întreg că nici hard-rock-ul și nici videocaseta nu pot îndepărta acest tineret de problemele «lui». Și în tot acest timp este prezentă marea, cât lumea de bătrână și veșnic tânără, cum veșnic tânără este

Rodica Horobet, încadrată de Ștefan Bănică jr. și George Ciubotaru, pe-atunci tineri talente ale cinematografului românesc FOTO: Victor Stroe

această cinematografie care acum, când umbli să-și serbeze centenarul, gănuște, merge de-a bușilea și își caută cuvintele... Uneori.” Frumos scris.

Când vedetele festivalului, actorii, vorbesc

Maia Morgenstern, ca mulți alți actori, a fost interviuată și întrebată despre festival. „Dacă aș fi fost întrebată atunci, în zilele galei de la Costinești, cum e... ce simțiți... ce impresii... aș fi răspuns, probabil, precum Cordelia Regelul Lear: «Nimic, my Lord» sau ca într-un basm «ca sareea în bucate, măria-ta». Emoția ce mă copleșea era totuși atât de puternică, încât mi se părea că însăși realitatea devenise impalpabilă. Gala de la Costinești echivalează cu provocarea la o întrecere cu tine însuși, un maraton al autodepășirii. Încrederea ce ți s-a acordat nu mai ai dreptul s-o infirmi nici când. De fapt, «încredere» înseamnă însăși opțiunea regizorului Șerban Marinescu de a mă distribui în rolul Mariei Sinești – rol foarte greu, abordat în interpretări magistrale de mari actrițe. Iar întâlnirea cu minunații actori Ștefan Iordache și Adrian Pintea înseamnă poate momentul cel mai important în devenirea mea ca actriță. Înveți de la ei să te descoperi pe tine însăși, pe propriul tău drum!... Cât va iubesc! «Bunule my Lord, m-ați făurit, crescut, iubit – iar eu vă înapoiez aceste

îndatoriri așa cum sunt, cum nici mai mult nici mai puțin, atât cât limitele mele îmi permit” (regele lear, actul I – Cordelia)”, spunea actrița despre ce se petrecea ziua, seara la festivalul care aducea tineri pasionali și pasionați în amfiteatrul așezat la egală distanță între mare și calea ferată.

Când au cuvântul spectatorii. Foarte tinerii spectatori

„Sunt pentru prima oară la Gala Filmului pentru Tineret, eu am mai participat la premiere, dar niciodată nu am fost așa de aproape de cei care fac filme, niciodată nu n-am înțeles cât de mult se gândesc ei la publicul lor, ca acum, când i-am văzut pe plajă răspunzând direct la întrebările spectatorilor curioși în legătură cu filmele văzute.” Oprișan Irina, clasa a IX-a, București

„Vin des la Costinești și nu am scăpat decât trei ediții ale galei; ceea ce mă surprinde în mod plăcut este nivelul constant ridicat la care se menține această manifestare culturală atât ca organizare, cât și în ceea ce privește calitatea filmelor incluse. Cred că acestea sunt condițiile în care trebuie să apară noile producții de valoare ale filmului românesc.” Barabaș Balas, viitor student la filologie, București

Și-au mai fost impresii. Și-au mai fost seri. Și-acum sunt doar amintiri.

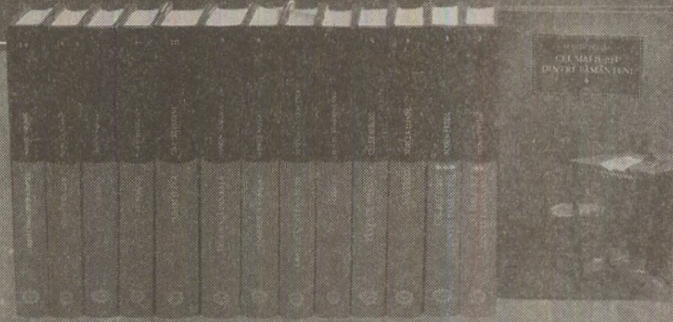
Roxana-Ioana ANCUȚA

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri, numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** 10,9 LEI

CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

DINAMO A CÂȘTIGAT... CUPA DINAMO

Copiind modelul unor cluburi de renume din Europa, în frunte cu Real Madrid, care an de an, în perioada precompetițională, pune la bătaie trofeul „Santiago Bernabeu”, gruparea din Ștefan cel Mare a organizat și ea o competiție internațională amicală, dotată cu „Cupa Dinamo”. La startul ediției din 1989 a Cupei Dinamo, care s-a desfășurat la începutul lunii august pe parcursul a două zile s-au aliniat patru echipe: AS Bari (Italia), Antwerp, Standard Liege (ambele din Belgia) și, bineînțeles, Dinamo. „Sperăm ca acest turneu, la care sunt prezente echipe cu prestigioase cărți de vizită, să ofere spectacole fotbalistice de calitate, să reprezinte o avan-premieră a stagiunii competiționale. Echipa Dinamo își propune să realizeze, în compania unor adversari de valoare, întâlniri de ridicată calitate”, spunea antrenorul de atunci al „roș-albilor”, Mircea Lucescu, în prețiaza începerii competiției. „Turneul organizat de clubul Dinamo este binevenit pentru noi. Va fi prima și, sperăm, cea mai elocventă verificare a lotului nostru, în care s-au produs o serie de schimbări în dorința de a alinia un «11» superior ca forță celui care a obținut promovarea în prima divizie”, declara antrenorul lui Bari, Gaetano Salvemini. Bari se prezentase la București și cu noile sale achiziții, brazilienii Gerson, adus de la Palmeiras, Joao Paulo (Guarani) și argentinianul Lorenzo (Argentinos Juniors). La rândul ei, Standard Liege venise la Cupa Dinamo cu cei mai valoroși jucători ai ei, printre care internaționalii belgieni Czerniatynski, Bodard, Lambrechts, Luyckx și Vandermisssen și fundașul Radanovici, din echipa Iugoslaviei.

Lupescu (dreapta) a fost ales cel mai bun jucător al turneului FOTO: Revista Sport

În prima zi a turneului, care s-a desfășurat în sistem eliminatorkiu, AS Bari a dispus cu 1-0 (0-0) de Standard Liege, iar Dinamo s-a impus cu același scor, și tot după pauză, în fața lui Antwerp prin golul reușit de Daniel Timofte. A doua zi au fost programate finalele competiției. În finala pentru locurile 3-4, Standard a câștigat cu 1-0 meciul cu Antwerp.

Meciul vedetă al turneului, care s-a jucat cu trofeul pe masă, le-a adus față în față pe Dinamo

și AS Bari. A fost o partidă echilibrată, care nu a început sub cele mai bune auspicii pentru trupa lui Mircea Lucescu, „roș-albii” văzându-se conduși încă din minutul 12, când Joao Paulo a fost faultat în careu, iar Maiellaro a transformat penalty-ul. Zece minute mai târziu, o altă lovitură de la 11 metri, de această dată acordată după un fault în suprafața de pedeapsă a italienilor asupra lui Mesaroș, i-a oferit prilejul lui Lupu să

restabilească egalitatea: 1-1. Golul care a pecetluit victoria lui Dinamo a venit în minutul 67, când Lupescu a finalizat cu mult calm centrarea lui Lupu. Mircea Lucescu a folosit în acest joc următoarea formulă: Stelea - Mesaroș ('68 B. Bucur), Dobos, Ad. Matei, Varga - Viscreanu ('60 Cr. Sava), Timofte, Lupescu, Lupu - Dochia ('31 C. Zamfir, '68 Damaschin), Răducioiu. În afara Cupei Dinamo, câștigată de echipa gazdă a

turneului, s-au mai acordat alte distincții: cea mai disciplinată echipă - Antwerp, cel mai bun jucător al turneului - Lupu, cel mai tehnic jucător al turneului - Joao Paulo (Bari), cel mai bun portar al turneului - Bodard (Standard), cel mai bun jucător al finalei mari - Lupescu, cel mai bun jucător al finalei mici - Rosenthal (Standard), cel mai tânăr jucător al competiției - Parente (Bari). Marius MIHALCEA

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

Pretinsa amenințare la adresa Ungariei venea din partea unei armate „insignifiante“

Ministrul maghiar de Externe, Gyula Horn, s-a alăturat celor care susțineau posibilitatea unei amenințări militare române la adresa Ungariei. În cadrul unei conferințe de presă, a pretins că ofițeri români de rang înalt au anunțat că România este capabilă să producă arme nucleare, că în curând va produce rachete cu rază medie de acțiune și că șeful Marelui Stat Major Român ar fi formulat amenințări militare. „Nici una dintre cele trei amenințări enumerate de Horn nu este foarte convingătoare. Faptul că se strigă «lupul» e de așteptat din partea liderilor militari maghiari, având în vedere că armata lor se confruntă cu perspectiva unui viitor negru. Deja cea mai mică armată din cadrul țării membre ale Pactului de la Varșovia, militarilor maghiari li s-a comunicat că va avea loc o restrângere inevitabilă. Nu trece nici o lună fără să se anunțe o nouă tăiere din buget. La începutul lui iulie 1989, un ofițer senior a spus că armata maghiară nu își mai poate îndeplini îndatoririle stipulate de Pactul de la Varșovia. El s-a plâns că aproape toate investițiile în apărare au fost stopate, că nu au fost comandate noi avioane, iar tancurile ar fi trebuit să fie înlocuite de acum 10 ani, dar că încă sunt utilizate, pentru că nu există bani pentru a cumpăra altele. Alți observatori au spus că forțele armate maghiare trebuie reduse cu 30%-40% dacă se vrea să se stabilească o relație sănătoasă între achiziții și operațiuni. În ianuarie 1986, Ungaria a anunțat că

plănuiește o reducere de 8,8% a forțelor armate în următorii doi ani. Oricât de crudă ar putea fi această perspectivă pentru militarii maghiari, tot nu au de ce să se teamă de România. Deși România este singura țară din cadrul Pactului de la Varșovia care nu a anunțat reduceri în armată, în urma discursului lui Mihail Gorbaciov la ONU, în noiembrie 1988, tot nu pare a avea o armată credibilă. Un expert vestic a descris armata română ca fiind «insignifiantă» din următoarele motive: armata «este de obicei folosită ca mână de lucru ieftină. Majoritatea recruților nu experimentează mai mult de instrucția cea mai rudimentară...». El a spus că doctrina de apărare a lui Ceaușescu a dus la o completă deprofesionalizare a forței armate. S-a fundamentat pe o apărare teritorială care cere ca toată populația să lupte, acest lucru eliminând nevoia de soldați profesioniști bine instruiți. Dar nu atât liderii militari ai Ungariei își exprimă îngrijorarea, cât liderii săi politici - mai ales cei reformiști. Care ar putea fi motivele politice din spatele acestor repetate alarme maghiare? Ceaușescu a luat poziția de apărător al comunismului ortodox în cadrul blocului estic cuprins de spasmele schimbării. El și fratele său au orchestrat o virulentă și ofensivă campanie împotriva Ungariei. Un exemplu este recenta telegramă trimisă lui Ceaușescu din partea unei organizații de veterani care protestează față de reinhumarea fostului prim-ministru maghiar Imre Nagy la 16 iunie.

Afirmând că 42.000 de soldați ungari au murit în lupta de eliberare a Ungariei în timpul celui de-al doilea război mondial, veteranii au declarat: «Atunci, noi am pus mâna pe arme împotriva nedreptății; acum, tot în numele a ceea ce e drept, noi luăm cuvântul împotriva complotului maghiar pe care îl considerăm anticomunist, anticomunist și fascist». Este adevărat că doar soldații veterani au vorbit de această dată, dar textul are ferocitatea unei chemări la luptă. Mai mult, o campanie antimaghiară, în desfășurare în România, pare să fie focalizată mai ales militar. De exemplu, nu mai puțin de două treimi din numărul din mai 1988 al revistei militare lunare Viața Militară au acoperit diverse aspecte ale disputei cu Ungaria. Cei care au susținut recenta atitudine a Ungariei față de ipoteza amenințare militară românească ar putea, pe drept cuvânt, să sublinieze că fiecare vorbitor a insistat ca problema să nu fie exagerată. Totuși, frecvența cu care liderii maghiari au abordat în ultimul timp această chestiune, chiar și în treacău, și mai ales pertinența și chiar acuratețea absolută a întrebărilor au unora dintre exemplele lor au reușit să facă tocmai acest lucru. O astfel de abordare a fost evidentă și într-un interviu realizat de curând de Radio Europa Liberă cu Szuros. Secretarul general al Adunării Naționale a spus că nu crede că disputa cu România ar putea escalada până la o ciocnire militară, dar a mai spus că Ungaria trebuie să fie vigilență la anu-

mite semnale, la anumite manifestări care vin din România... El i-a amintit interviului că trupele românești au fost de două ori la Budapesta în acest secol, în timp ce trupele maghiare nu au fost niciodată la București și a adăugat că, «atunci când plutesc cadavre pe râurile de la granița celor două țări, oamenii li se face frică». Szuros a mai menționat niște pretinse articole vestice, potrivit cărora România și-a întărit trupele de-a lungul graniței cu Ungaria, dar aceste articole nu pot fi confirmate de Radio Europa Liberă. Pare clar că maghiarii au exagerat cele trei amenințări militare românești menționate de Horn la conferința de presă. Pe de altă parte, nu au exagerat ostilitatea înverșunată a lui Ceaușescu față de reforma politică maghiară. Poate că liderii maghiari doresc să folosească aceste exemple ale ostilității militare românești față de un vecin socialist pentru a-l discredită și mai mult pe Ceaușescu. Nu pare neapărat necesar. Sau poate conducerea vrea să folosească pretinsa amenințare românească pentru a produce diviziuni în societatea maghiară și pentru a câștiga sprijinul populației naționaliste.

Douglas Clarke
Radio Europa Liberă (München)
- Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Shafir. Document din „Arhiva 1989”, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Traducere din limba engleză de Eliza DUMITRESCU)

SĂ RĂDEM CU EI

La un proces plictisitor din caleafară, când toți aproape că admiseră, un bețiv exclamă către procuror:
- Să mă pupi în fund!
- Afară! strigă procurorul indignat.
- Nuuuuu, aici, să vadă toată lumea.
(culese de Alex REVENCO)

DIN ARHIVA MINISTERULUI DE EXTERNE

Negocieri politice între opoziție și PMSU

Către Ministerul Afacerilor Externe
Tovarășului Emil Bobu,
Tovarășului Ion Stoian,
Tovarășului Ioan Totu,
În legătură cu știrile difuzate în ultima vreme, potrivit cărora negocierile „cu ușile închise” dintre PMSU și „Masa rotundă a opoziției” s-ar afla în impas, ambele părți au organizat la 2 august a.c. conferințe de presă în cadrul cărora și-au expus pozițiile. Rădăm pe scurt punctele de vedere exprimate:
PMSU: Proiectul legii referitoare la funcționarea partidelor politice este definitiv în proporție de 90%, fără să se fi putut realiza un compromis în trei probleme.
Cu privire la averea PMSU (deposedarea și reimpărțirea ei), problema care PMSU consideră că nu trebuie să facă obiectul negocierilor politice, spunându-și insă evidente publice.
Cu privire la viitorul organizațiilor de partid la locurile de muncă, PMSU este prin tradiție organizat la locurile de muncă și nu agreează o excludere categorică a sa din uzine și instituții, acceptând însă ca aparatul PMSU din acestea să aibă competență numai în probleme de partid și ca organizațiile sale să-și desfășoare activitatea numai în afara programului.
PMSU consideră că fiind o problemă fundamentală a suveranității partidelor ca în fundarea acestora să nu fie implicate organizații din

străinătate.
În ceea ce privește viitorul sistem electoral sau cel puțin desfășurarea viitoarelor alegeri, PMSU a subliniat existența unui acord de principiu total asupra necesității de alegeri libere și democratice, dar nu și asupra modului de organizare a acestora. PMSU propune un Parlament format din 300 de deputați aleși în circumscripțiile locale și 50 de deputați conform unei liste naționale.
În ceea ce privește problemele constituționale, opoziția nu este de acord ca încă înainte de alegeri să ia ființă instituția președintelui Republicii și nici Tribunalul Constituțional.
PMSU consideră însă necesar ca Tribunalul Constituțional să funcționeze încă înainte de alegeri pentru a se putea proceda la înscrierea de acesta a funcționării partidelor.
Cât privește alegerea președintelui țării, prin plebiscit, PMSU consideră că ar fi un factor politic stabilizator, o garanție a trecerii pașnice la noul model.
În cazul în care în problemele menționate nu se va realiza consensul dorit, Guvernul va fi nevoit să supună Parlamentului, fără a mai negocia cu opoziția, cele două proiecte legislative asupra instituției Președintelui și a celei a Tribunalului Constituțional.
În ceea ce privește problemele legii cu privire la funcționarea partidelor și legii electorale, va

trebui să se exploreze în continuare posibilitățile pentru realizarea consensului participanților la negocierile tripartite. PMSU este dispus să facă concesii, dacă și „Masa rotundă a opoziției” are în vedere asemenea concesii din partea sa.
„Masa rotundă a opoziției” apreciază că negocierile cu PMSU nu trebuie să excludă total publicitatea.
Ritmul acestor negocieri a scăzut, există înțelegere în ceea ce privește principiile, în timp ce detaliile sunt încă controversate, și ele au devenit acum principale. Între acestea - problema averii PMSU.
Partidele din opoziție au acționat până în prezent unitar, dar în unele probleme există păreri divergente. Punerea de acord asupra concepției economice de urmat nu poate fi realizată încă, singurul vinovat de situația economică a țării fiind PMSU, opoziția neavând de altfel la ora actuală nici posibilitatea de a interveni în această situație, ceea ce nu înseamnă că partidele grupate în „Masa rotundă a opoziției” nu ar dispune, fiecare, de programe economice de perspectivă. Aceste argumente nu pot face însă obiectul negocierilor tripartite.
Considerăm prematură crearea Președinției Republicii și a Tribunalului Constituțional înainte de alegeri, întrucât acestea ar servi salvării puterii PMSU.
Negocierile privind legea asupra partidelor

sunt în impas din cauză că PMSU nu este dispus să-și împartă averea cu celelalte partide, devenind astfel imposibilă egalitatea șanselor lor și finanțarea cheltuielilor de trecere la noul sistem din fondurile devenite comune.
„Masa rotundă a opoziției” pretinde ca mandatele în noul parlament să fie desemnate 50% în circumscripțiile electorale și 50% pe baza unei liste, față de dorința PMSU ca numai o cincime a acestora să fie rezultatul votului pe lista respectivă.
Până la adoptarea unei noi legi a presei, opoziția cere crearea unei comisii provizorii, în afara partidelor, pentru supravegherea egalității șanselor acestora în presă, radio și televiziune.
Pentru evitarea revenirii la vechile stări de lucruri, nu s-a obținut decât un progres modest. PMSU dorește să includă între actele de violență interzise și manifestările de nemulțumire ale populației, lucru pe care opoziția îl consideră impermiabil, apreciind că prin aceasta s-ar anula dreptul la protest și s-ar transforma în iluzii legea asupra dreptului de întrunire și la grevă.
Traian Pop
Document din volumul: 1989 - Principiul dominoului. Prăbușirea regimurilor comuniste europene, Ediție de: Dumitru Preda și Mihai Retegan, București, Editura Fundației Culturale Române, 2000, p. 141-143

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Intreprinderea Timपुरi Noi București, Splaiul Unirii nr. 165, Sectorul 3, încadrează: sudori, controlori poartă, curățitor, mecanic, motopompist, prelucrător prin așchiere conform Legii nr. 12/1971, cu domiciliul stabil în Municipiul București.

Intreprinderea de Cofetării și Răcoaritoare nr. 1, cu sediul în București, Str. Mihail Moxa nr. 9, Sectorul 1, încadrează lucrători gestionari, vânzători, primitori-distribuitori în conformitate cu prevederile Legii 12/1971 și Legii 22/1969. De asemenea încadrează în conformitate cu prevederile articolului 5 din Decretul 367/1980, șef birou financiar, economist contabilitate, dactilograf, funcționar administrativ.

ICEM cu sediul în București, Str. Mehadia 39, Sector 6, încadrează prin concurs, pentru activitatea de producție: ingineri și tehnicieni în specialitatea mecanică, electronică, automată cu practică în producție de minimum 4 ani, inginer constructor pentru activitatea de dirigenție pe șantier, lăcătuși, mecanici, electricieni, instalatori, electroniști ctg. 4 - 6. Încadrarea se face în condițiile

legii Legii 12/1971.

Căutăm femeie internă pentru menaj la persoana singură, mediu intelectual.

CUMPĂRĂRI

Semiremorcă pentru bagaje, motor barcă, schiuri nautice. Videocasete sigilate (E 195, E 180) sau înregistrate impecabil (matrite) traduse.

Dublu radiocasetofon, eventual simplu casetofon stereo, casete audio. Preiau contract apartament 3 camere. Cumpăr semicursieră. Vând Sinclair Spectrum.

Urgent ambelaj nou Trabant 601. Vând rotisor electric.

SCHIMBURI DE LOCUINȚE

Apartament două camere + hol, Cotroceni, pentru apartament 3 camere, aceeași zonă sau ultracentral.

Apartament două camere confort II, etaj II, Piața Leontin Sălăjan, pentru apartament două camere Drumul Taberei.

Schimb apartament luxos 3 camere cărâmidă, linie metrou, pentru apartament două camere și garsonieră, etaje inferioare.

vremea

Vremea a fost caldă cu cerul parțial noros. Au căzut ploii însoțite, pe alocuri, de descărcări electrice și izolat de grindină. În restul teritoriului, ploile au căzut sub formă de averse. Vântul a prezentat unele intensificări în estul țării și în zonele de munte. Temperaturile minime au fost cuprinse între 10 și 18 grade, mai cobo-

rate în centrul și nordul țării, iar cele maxime s-au situat între 22 și 32 de grade. În București, vremea a fost frumoasă, cu cer parțial noros. Spre după-amiază au căzut averse de ploaie, însoțite de descărcări electrice. Temperatura minimă s-a situat în jurul valorii de 18 grade, iar cea maximă între 22 și 32 de grade.

Din campionatul de fotbal

ORIZONTAL: 1) Echipa din „Regie”, cu Dridea antrenor - Echipa din Oradea, revenită în eșalonul „A”. 2) Pronosportul peninsular - Tunarul dinamoviștilor. 3) Atacă ajutându-se de aripi - Jucător la FC Farul. 4) Atacant la Moreni - Meci - Corpul Didactic. 5) A înlesni - Om crud (fig.). 6) Pașă turc - A grăbi - Soare. 7) Terminație latină - Se opune - Noua achiziție din poarta steliștilor. 8) Oferi - Tușă - Are de-a face cu galeria. 9) După mai - A expedia. 10) Orașul Arișului - felină... veselă. 11) Suport al tunului - Indicație suspusă - Cutie! 12) Prenumele lui Radu II - Echipa a doua. 13) Ora la jumătate! - Trăgători - Jucător bihorean.

VERTICAL: 1) Reprezentanta noastră în CCE... și în Cupa Cupelor. 2) Gol - Valoroasă achiziție dinamovistă - Strălucete la Constanța. 3) „Europeana” din Galați - Noua promovată din Sibiu. 4) Valoros jucător stelist - Grăbit. 5) Diminutiv feminin - Stere! - Negăție. 6) Juca pe centru! - Marchează un gol. 7) Lung întins la pământ - Orașul Farului. 8) Nou venit la Sibiu - Sportul trăgătorilor. 9) Rigizi - Laici. 10) Insula lui Ulise - Margini. 11) Talent - Prunet - Care! 12) Jucător dinamovist - Orașel în Franța - Ținta 13) Etapă - Nu și ating ținta.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

DICTIONAR: AALI, DAI, ANET

Revista Sport

amintiri

Pentru sportivii de performanță, pentru toți iubitorii de sport, de drumetii, de mișcare în aer liber.

Magazinele și raioanele de specialitate ale COMERȚULUI DE STAT pun la dispoziție o gamă largă de îmbrăcăminte și încălțăminte COMODĂ, PRACTICĂ, DURABILĂ.